

вирішенні соціальних проблем завдяки таким соціальним аспектам релігії, як світоглядний, інтегруючий, регулюючий та комунікативний. У процесі реалізації найважливіших соціальних функцій релігії створюється згуртована організація віруючих, в якій діють особливі етичні стандарти, створюється особливий комунікативний простір і особливим чином регулюється поведінка. По-друге, релігійні організації володіють особливими соціально-психологічними засобами впливу на людину і суспільство, які накопичувалися століттями та мають здатність корегувати важливі риси особистості й впливати на її світоглядні й споживчо-мотиваційні сторони [3, с. 58].

Проте, на сьогодні сучасний стан законодавства, що регулює діяльність релігійних організацій є далеким від міжнародно-правових стандартів у сфері релігійної діяльності та не відповідає викликам сьогодення. Налагодження стосунків між Церквою та державою має відбуватися передусім у правовому полі, тобто шляхом визначення прав і обов'язків релігійних організацій на законодавчому рівні, прийняття ефективного закону у сфері свободи совісті та віросповідання, видання відповідних підзаконних нормативних актів для деталізації норм та положень Конституції та законів України щодо захисту людського життя від самого зачаття, шлюбу як сімейного союзу чоловіка та жінки тощо.

Вище викладене свідчить про необхідність в найкоротші строки узгодити позиції зацікавлених сторін та прийняти таке законодавство, яке б відповідало міжнародно-правовим стандартам та сучасним економічним та соціальним реаліям та викликам сьогодення.

Література

1. Про свободу совісті та релігійні організації: Закон України від 23 квітня 1991 р. № 987-XII // Відомості Верховної Ради УРСР. – 2015. – № 11. – Ст. 75.
2. Кривенко Ю. В. Визначення статусу капелана: історія та сучасність / Ю. В. Кривенко // Актуальні проблеми держави і права. – К., 2008. – С. 93-97.
3. Манжалій Х. Соціальна діяльність нових релігійних інституцій в сучасній Україні / Х. Манжалій // Релігія та соціум. – 2008. – № 1. – С. 58–60.

УДК 349.2 (477) (043.2)

Вавженчук С. Я., д.ю.н., професор,
Київський національний університет
імені Тараса Шевченка, м. Київ, Україна

ПРОБЛЕМИ РОЗУМІННЯ СТРУКТУРИ СУБ'ЄКТИВНОГО ОХОРОННОГО ТРУДОВОГО ПРАВА ТА ОБОВ'ЯЗКУ

В умовах потужних реформаційних процесів трудо-правового поля постала крайня необхідність формування вчення про охоронне трудове

правовідношення, що допоможе глибоко дослідити як явні так і латентні теоретико-методологічні проблеми структури суб'єктивного охоронного трудового права та обов'язку та сформувати так необхідні суспільству пропозиції для удосконалення трудо-правового поля в означеному сегменті. У цьому сенсі доречно також відмітити, що актуальність обраної теми значно підсилюється й тим, що структурі суб'єктивних охоронних трудових прав та обов'язків не приділялося належної уваги у національній науці трудового права. Саме тому наведене зумовлює обраний вектор наукової розвідки. Як наслідок, окреслена аксіологічна спрямованість у трудовому праві потребує детального дослідження не лише із врахуванням норм національного та іноземного трудового законодавства, судової практики але й з врахуванням доктрини теорії права, трудового та цивільного права.

Не слід плутати структуру охоронного права та обов'язку із структурою зв'язку охоронного права та обов'язку у трудовому праві, адже це різні за змістом правові явища.

У цьому ключі не можна не відмітити того, що в окремих випадках суб'єктивне охоронне право та обов'язок може мати власну структуру. В залежності від виду охоронного трудового правовідношення превентивна охорона трудового права або його захист здійснюється через призму реалізації одного права та одного кореспондуючого обов'язку шляхом вчинення однієї дії. Наприклад, виконання обов'язку по виплаті заборгованості по заробітній платі за місяць шляхом вчинення дії по виплаті погасить відповідне право працівника у повному об'ємі. У даному випадку охоронне трудове право не має низки правомочностей, яким кореспондують складові охоронного трудового обов'язку, а є лише один такий обов'язок. Однак, існують випадки коли охоронне трудове право включає низку правомочностей, яким, відповідно, кореспондують складові охоронного трудового обов'язку. Так, вимозі працівника до органу який здійснює нагляд (контроль) щодо дотримання трудових прав працівників щодо здійснення перевірки роботодавця кореспондує обов'язок, виконання якого передбачає вчинення цілого ряду дій. Відповідно до п. 4 Положення про Державну інспекцію України з питань праці вказаний орган здійснює державний нагляд та контроль за додержанням роботодавцями законодавства про працю з питань трудових відносин, робочого часу та часу відпочинку, нормування праці, оплати праці, надання гарантій і компенсацій, пільг для працівників, які поєднують роботу з навчанням, дотримання трудової дисципліни, умов праці жінок, молоді, інвалідів, надання пільг і компенсацій за важкі та шкідливі умови праці, забезпечення спеціальним одягом і спеціальним взуттям, засобами індивідуального захисту, мийними та знешкоджувальними засобами, молоком і лікувально-профілактичним харчуванням; проведення обов'язкових медичних оглядів працівників

певних категорій; дотримання режимів праці та інших норм законодавства тощо.

Підкреслимо, що складна структура охоронних трудових прав та обов'язків виникає у межах одного охоронного трудового правовідношення. Останнє має просту структуру зв'язку охоронного трудового права та обов'язку де управлена сторона для того щоб здійснити превентивну охорону трудового права або його захист набуває право вимагати вчинення декількох дій від зобов'язаної сторони. У такому випадку може бути реалізована лише одна міра примусу. Якщо має місце реалізація декількох мір примусу, тоді мову слід вести про декілька охоронних трудових правовідносин із простою структурою зв'язку охоронного права та обов'язку.

Підсумовуючи підкреслимо, що здійснено критичний аналіз структури суб'єктивних охоронних трудових прав та обов'язків у складі охоронних трудових правовідносин з огляду на прогресивні доктринальні здобутки, аналіз нормативно-правових актів, судової практики.

УДК 349.24 (043.2)

Вишновецька С. В., д.ю.н., доцент,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БЕЗПЕКИ ПРАЦІВНИКА В ПЕРІОД ТРУДОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Побудова правової держави нерозривно пов'язана з розвитком охорони прав і свобод людини і громадянина, а також безпеки особистості. Значну роль у вирішенні питань забезпечення безпеки і розвитку особистості, суспільства і держави відіграє безпека найманого працівника.

Право на безпечні та здорові умови праці – одне з основних прав людини і невід'ємна складова поняття «гідна праця». МОП визначає гідну працю як продуктивну працю чоловіків і жінок в умовах свободи, рівності, безпеки та поваги до людської гідності. Національна тристороння соціально-економічна рада на своєму засіданні схвалила Програму гідної праці для України на 2016–2019 роки. Незважаючи на тенденцію до зменшення в останні роки кількості нещасних випадків на виробництві, Україна стоїть перед колосальними викликами в сфері безпеки та гігієни праці.

Комплексне розв'язання проблем у сфері охорони праці, формування сучасного безпечного та здорового виробничого середовища, мінімізація ризиків виробничого травматизму, професійних захворювань і аварій на виробництві, що сприятиме сталому економічному розвитку та